

Η ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Από το σημερινό φύλλο ο «Αγώνας της Γυναίκας» αρχίζει μια σειρά από άρθρα, όπου θα παρουσιάσει μερικές χαρακτηριστικές φαινομενολογίες από τις Έλληνίδες που εργάζονται επαγγελματικά σε διάφορους κλάδους. Δεν πρόκειται για διαφήμιση προσώπων, αυτό το δηλώνουμε εξ αρχής. Θέλομε μονάχα να δείξουμε ποιά θέση κατέχεται η έλληνίδα στον τόπο μας ως παράγων οικονομικός, επιστημονικός, κοινωνικός. Γιατί είναι ανάγκη να το νιώσουμε καλά, η βάση και η απειρησία της πολιτικής χειραφέτησης της γυναίκας είναι η οικονομική της χειραφέτηση, που την αποχτά μόνον με την επαγγελματική της δουλειά. Και ανεξάρτητα όμως από την οικονομική της άποψη, η επαγγελματική εργασία ανοίγει για τη γυναίκα ένα πλατύτερον ορίζοντα, της ξυπνά ενδιαφέροντα που δεν έχουν κέντρο το έγώ της, αλλά το συμφέρον της ολόκληρης. Έτσι η επαγγελματίας γυναίκα παρουσιάζεται με δυο πολύτιμα εφόδια, την οικονομική

της ανεξαρτησία, που τη μεταβάλλει από πλάσμα παρσίτου και παθητικό σ' άνθρωπο αυτεξούσιο και κοινωνικό της πέποιαν που τη κίνηει να είναι ένα

πολύτιμο κεφάλαιο, αξιοσημείωτο για την ώρα, χώρας και την καλύτερη των όρων της ζωής.

Επειδή όμως πολλές φορές τα πολύτιμα αυτά κεφάλαια είναι κρυμμένα στην αφάνεια, νομίζουμε πως είναι ανάγκη και συμφέρον, εμάς των γυναικών να τα αποκαλύψουμε για να ποδείξουμε πως η Έλληνίδα δεν είναι γενικά το άμορφωτο και εγωϊστικό πλάσμα που θέλουν να την παραστήσουν οι αντίπαλοί μας, αλλά είναι ισότιμος και ισάξιος συναγωνιστής του άνδρος, σε κάθε κλάδο όπου έχει επιδοθή και γι' αυτό δεν είναι δυνατόν να εξακολουθήσει να νάνεχεται τη μειονεχική θέση όπου την έχει καταδικάσει για την ώρα η χώρα μας.

Αρχίζουμε την έρευνά μας από μια μορφή όλως διόλου εξαιρετική, την κ. Ελένη Βασιλοπούλου, μια ψυχή σπάνια σε άλλρους, αλλά και σε σοβαρή επιστημονική δράση.

* *

ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

Κάθε επάγγελμα έχει την αξία και την όμορφιά του. Είναι όμως μερικά επάγγελα που έχουν ιδιαίτερη αξία, γιατί προϋποθέτουν όχι μόνο ειδική

μόρφωση και αγάπη στη δουλειά, αλλά και κάτι τι περισσότερο, ένα βαθύ αίσθημα του καθήκοντος, έναν ανώτερο ανθρωπισμό, που δεν μπορεί να διαθέτει κάθε επαγγελματίας. Ένα από τα ξεχωριστά αυτά επαγγέλματα είναι το επάγγελμα του νοσοκόμου. Το επάγγελμα αυτό είναι άχαρο, γιατί έχει να κάνει πάντα με τον πόνο, αντικρύζει ταχτικά τις μεγάλες δυστυχίες, θέλει επί πλέον πολλούς κόπους και μεγάλη αυταπάρνηση, δεδομένου ότι οι άρρωστοι είναι πάντα απαιτητικοί, ενώ από την άλλη μεριά δεν εκτιμάται ανάλογα στον τόπο μας τουλάχιστο, όπου η αξία της εργασίας κρίνεται συχνά πολύ επιπόλαια, θεωρείται, από τους πολλούς ως κατώτερο επάγγελμα και πληρώνεται ασχημα. Γιαυτό είναι δύσκολο να ζη κανείς από το επάγγελμα της νοσοκόμου, δυσκολώτατο δε ν' αναδειχτεί σ' αυτό. Έν τούτους υπάρχουν μερικές ξεχωριστές γυναίκες στον τόπο μας που κατώρθωσαν να αντισταθούν στο δύσκολο αυτό επάγγελμα και να επιδραθούν με την επιστημονική αξία και δράση τους. Μέσα στις λίγες αυτές γυναίκες διακρίνεται η κ. Έλ. Βασιλοπούλου, διευθύντρια τώρα του κέντρου κοινωνικής υγιεινής, με την οποία αρχίζουμε την έρευνά μας.

Η κ. Βασιλοπούλου κατάγεται από την Κεφαλληνία, μεγάλωσε όμως και ανετρόφη στην Αλεξάνδρεια, όπου ο πατέρας της εργάζονταν ως τραπεζίτης. Η πρώτη ιδέα να γίνει νοσοκόμος της ήρθε το 1901, όταν με την πρόβλεψη της κήρυξης πολέμου ιδρύθηκε στην Αθήνα ο Κουανός Σταυρός. Ο πόλεμος, εσκέφθηκε τότε η κ. Βασιλοπούλου μαζί με μερικές άλλες ευγενικές κυρίες, μπορεί να φέρει νίκες, αλλά θα φέρει μαζί και μεγάλες δυστυχίες, που πρέπει να είμαστε έτοιμες να αντιμετωπίσουμε. Έτσι κατηχήθηκε στον Κουανό Σταυρό και παρακολούθησε τα πρώτα μαθήματα της σχολής νοσοκόμων, που είχε οργανώσει η τότε πρόεδρος του ιδρύματος κυρία Ντουλέρωφ. Στα πρώτα της όμως αυτά θέματα προς την εργασία έξω από το σπίτι βρήκε η κ. Βασιλοπούλου μεγάλη αντίδραση από την οικογένειά της, που πίστευε μαζί με τον περισσότερο τότε κόσμο, ότι το κορίτσι ανήκει στο σπίτι του και μόνο σ' αυτό πρέπει να άφοσιώνεται. Επάλειψε τότε η κ. Βασιλοπούλου να πείσει δικούς και ξένους να την αφήσουν να εργαστεί, δεν μπόρεσε όμως να άφοσιωθεί αποκλειστικά στο έργο της παρά μετά το θάνατο του πατέρα της, τον οποίον ενσώλεψε επί χρόνια δλόκληρα. Μόνη τότε και χωρίς οικογενειακές υποχρεώσεις έπηγε στο Παρίσι όπου έκανε λαμπρές σπουδές στις ειδικές σχολές νοσοκόμων της Union des Femmes de France. Με την έκρηξη του Βαλκανικού πολέμου η κ. Βασιλοπούλου βρέθηκε στην Ελλάδα, γράφτηκε σ' α στελέχη του Έρυθρού Σταυρού και παρακολούθησε το στρατό στα Βαδενά, Καστοριά, Μπιζάνι, όπου διηύθυνε την παθολογική κλινική και κατόπιν σ' ελα τα μέτωπα του Βουλγαρικού πολέμου.

Κατά τον Παγκόσμιο πόλεμο εργάστηκε στα νοσοκομεία Γευγελής, Θεσσαλονίκης, στο χειρουργείο του Στρυμώνα, στο νοσοκομείο της Δράμας για τους παλινοστούντας. Κατόπιν άποσπώστηκε στο Α' Σώμα στρατού, το οποίο παρηκολούθησε στην Όδησσό, Βασιλα και άργότερα στη Πρωσσα και τη Σμόρνη.

Με τον πόλεμο τελειώνει το έργο της κ. Βασιλοπούλου στα στρατιωτικά νοσοκομεία, έργο γεμάτο ευθύνες γιατί στα περισσότερα από αυτά ήταν η πρωισταμένη άδελφή—κόπους και άμέτρητες θυσίες, για να άρχίσει ένα άλλο πολύ πιο δύσκολο και βαρύ, κατά τη γνώμη της ίδιας, το έργο της στην κοινωνική υγιεινή. Βρισκόταν στο Παρίσι για ανάπαυση μετά τη Μικρασιατική καταστροφή. Όταν έδω Έρυθρός Σταυρός την υπέδειξε στον κ. Calmette τον γνωστό έφευρέτη του αντιφυματικού έμβολίου που ζήτησε τότε μια γυναίκα κατάλληλα μορφωμένη για να την εκπαιδεύσει ειδικά, προκειμένου να εισαγάγει και έδω το έμβόλιό του, ως το μόνο ένδεδειγμένο πρόσωπο γιαυτή τη δουλειά. Έτσι η κ. Βασιλοπούλου έσυμπλήρωσε πλάι στον κ Calmette την πλατεία επιστημονική της μόρφωση και γυρίζοντας στην Ελλάδα έγινε η ψυχή του Κέντρου Κοινωνικής υγιεινής του οποίου είναι γνωστή η δράση στον αντιφυματικό άγώνα του τόπου μας. Συγχρόνως εργάστηκε για την ίδρυση της Σχολής νοσοκόμων στην οποία έκανε και σειρά μαθημάτων πολύ επαγωγικών για τις νεαρές τραπεζούς της. Ό,τι όμως τιμώ ιδιαίτερα την κ. Βασιλοπούλου είναι η ίδρυση του σώματος επισκεπτών νοσοκόμων που έχει σκοπό να δρίσκει την άρρωστη φτωχολογιά εκεί που δεν την πλησιάζει ο γιατρός στην τρώγλη της, να την περιθάλπει, να της δίνει την άπαραίτητη ιατρική βοήθεια, να έμβολιάζει τα παιδιά της με αντιφυματικό έμβόλιο. Η ευεργετική δράση του σώματος αυτού στην κοινωνική υγιεινή είναι γνωστή και έν θά μιλήσουμε για αυτήν, εκείνο όμως που θέλουμε να σημειώσουμε έδω είναι ότι όφείλεται κυρίως αν όχι αποκλειστικά, στην κ. Βασιλοπούλου την έρευνα αυτή του καθήκοντος και της φιλανθρωπίας. Η κ. Βασιλοπούλου όχι μόνο ποτέ δεν έπληρώθηκε για την εργασία της αλλά έδωσε σχεδόν δλόκληρη την περιουσία της για τους άρρώστους της. Εργάζεται όμως σαν άληθινή επαγγελματίας και περισσότερο μάλιστα, γιατί το επάγγελμά της το θεωρεί σαν άποστολή. Έξανίσταται γιατί οι συνάδελφές της δεν πληρώνονται άρεκά, ώστε να μπορούν να αντιμετωπίζουν τους άμετρος κόπους του επαγγέλματος, γιατί «περιμένουν δλοι από αυτές να είναι άγιες και άλτρουίστριες, ένω είναι άνθρωποι κι αυτές με άνάγκες και μετρημένες δυνάμεις». Γι' αυτό, και γιατί πιστεύει ότι η γυναίκα σ' α νοικοκυρά θά μπορούσε με την εργασία της να ευεργετήσει τον τόπο από άπόψεως υγιεινής καθαριότητας κλπ., η κ. Βασιλοπούλου έχει τη γνώμη ότι, η άνάμξη της γυναίκας στη διακυβέρνηση της χώρας και η άνάληψη εκ μέρους της ευθύνων για αυτήν θά ήταν σκοπιμότητα.

A. K.